

det Spørgsmaal og anmode Udvælget om at tage det under Overveelse. Der er flere Enkeltheder i Lovforslaget, som jeg kunde have Lust til at omtale, men ved disse Bemærkninger, som jeg har anført, vilde De have set, at der efter min Formening er flere Rettelser at gjøre i Lovforslaget, og at der i flere Tilfælde maa bringes Klarhed tilveie, da der ellers ikke kan vides, hvad der menes.

Lüttichau: Jeg kan ikke være aldeles enig med den ærede foregaaende Taler i, at der skulde kunne modificeres Noget i Forbringerne med Hensyn til Dyrslægeeftersyn for Handyr. Jeg tror, at det er af overordentlig Vigtighed at disse Eftersyn finde Sted saa hyppig som mulig, og navnlig saa hyppig, som der er foreslaaet i det her foreliggende Forslag. Men det har jo ved denne Lovs Behandling vist sig, at et af de høje Punkter, et af de Punkter, det er vanskeligst at komme ud over, det er netop Spørgsmaalet om Dyrslægernes Indgriben, deres Honorering, og navnlig om man skal ønske fast ansatte Dyrslæger eller et. Dernæst er det Spørgsmaalet om hvor stor Erstatning der skal gives, hvor langt man fra Statskassens Side kan gaa overfor de Krav, der saa naturlig reise sig hos Befolkningen med Hensyn til de forskjelliges smitsomme Sygdomme. Med Hensyn til Dyrslægerne og deres Stilling tror jeg nok, at man kan sige, at det er et almindeligt Døds hos Majoriteten i det nuværende Folkething, at der ikke skal ansættes flere faste Embedsmænd i den Retning, og at Amtsdyrlægevesenet ikke skal yderligere udvikles. Jeg tror, at den Modstand, som er reist herimod, er saa stor, at man ikke noksom kan tage det i Betragtning, naar man vil have Lovforslaget fremmet, og man maa da se at benytte den tilstedeværende Kraft blandt Dyrslægerne, den Masse af Kundstaber, der er opamlet hos den nuværende Dyrslægestand, og benytte den Afgang, man kan have til at uønske Dyrslægernes Medvirken saa godt som muligt. Det kan da heller ikke siges Andet, end at den nuværende Regjering, efter den Maade, hvorpaa de Sager ledes, der høre ind under Indenrigsministeriet, har i høi Grad Diet aabent for de Kræfter, der kunne tilføres Landvæsenet fra Dyrslægerne, saaledes som de nu engang ere organiserede. Jeg figter derved ikke mindst til det skarpe, men høist nyttige og nødvendige Tilsyn, der føres, saavel med Exporten som Importen af vore Husdyr. Med Hensyn til Importen veed jo enhver Landmand, hvor overordentlig vanskelig det er at faae Tillægsdyr ind

fra England, eller hvorfra man ibrigt vil føre dem. Der opstafes en Række Vanskeligheder, som i høi Grad vidtløftiggjøre Indførselen, og som tvinge Importøren til at opstalde Dyrene undertiden et halvt Aar. Disse Foranstaltninger kan man sige, ere drevne til den yderste Spids, men jeg tror, at Landmændene i høi Grad maa være taknemlige for, at det saaledes er Tilfældet, thi det er netop det, der bør og skal finde Sted, naar henses til de store Ulemper og den store Ulykke, der vilde være forbunden med at indføre muligt smittede Dyr til andre Lande, og der er jo overordentlig stor Fare, ikke mindst fra det Sted, hvor Husdyravlens staar saa overordentlig høit i andre Henseender, nemlig England, og hvor der dog trods denne høie Kulturtilstand findes en Masse farlige og vidtforegredne smitsomme Sygdomme. Med Hensyn til Udførselen her fra Danmark føres der jo en virksom Kontrol. Der føres Kontrol paa alle Udførselssteder, og der følger undertiden Dyrslæge med over til England. Der er ogsaa nu for nylig ansat en Husdyrkonjulent i England, der yderligere vil have Diet aabent for Alt, hvad der henhører ogsaa under denne Side af Landmandens Interesser, nemlig smitsomme Sygdomme. Men med Hensyn til den her foreliggende Lov tror jeg, at det er vigtigt ogsaa der at tage Dyrslægerne med, saa vidt og i saa rigt Omfang, som det blot er muligt. Derfor tror jeg ogsaa, at der, som jeg allerede har tilladt mig at udtale, er en stor Nødvendighed for, at Handyrerne, Dyrene og Orner, blive underkastede aarlig, maaske endog flere Gange om Aaret, gjentagne Eftersyn af Dyrslægerne, og jeg skal tilføie, at jeg ønsker, og at jeg gjerne vil bidrage Mit til, at det saa vidt mulig kan ske uden Beføstning fra Landmændenes Side, at man i den Retning stræffer sig saa langt, som det blot er tænkeligt. Naar der i en særlig Paragraf, nemlig § 10, i det forelagte Lovudkast og i et særligt der nævnt Tilfælde er fremdraget smaa eller større Foreninger, der for større eller mindre Kredse kunde tænkes dannede til Forsikkring af Kreaturer med Hensyn til en enkelt her nævnt af de smitsomme Sygdomme, saa er jo denne Sag allerede fremdragen her i Saalen i Dag, og der er det netop ogsaa gjort til Betingelse for en saadan Forenings Fremkomst og Støtte af Staten, at der skal være Dyrslægetilsyn. Det maatte vel anses for givet, at dette Tilsyn vil ske paa Statens Beføstning, og det vil blive gjentaget maaske endog hyppigere, end der her i Forslaget er antydnet, flere Gange om Aaret. Med Hensyn derimod til det andet Punkt, som er